

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 290/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 24 sierpnia 2023 roku wydany w sprawie III K 258/22.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	Naruszenie przepisów prawa procesowego polegające na niewłaściwej ocenie zebranych w sprawie dowodów i nieuwzględnienie części okoliczności czego konsekwencją było rozstrzygnięcie występujących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Obrońca oskarżonego w swej apelacji zarzucił Sądowi I Instancji naruszenie normy			

określonej w art.5§2 k.p.k. wskazując, iż w sprawie niniejszej, przy właściwej ocenie dowodów, występują wątpliwości, które nakazywały rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonego. Przy takim ujęciu omawianego zarzutu koniecznym jest w pierwszej kolejności odniesienie się do, mającego wystąpić zdaniem apelanta, naruszenia art.7 k.p.k.

Odwołujący się obrońca oskarżonego zakwestionował przyjętą przez Sąd I Instancji ocenę dowodów przyjętą za podstawę kwestionowanego orzeczenia, a w tym ocenę wyjaśnień oskarżonego i współoskarżonego (O. P.), a ta niewłaściwa ocena doprowadzić miała do nieuprawionego

ustalenia
polegającego na
tym, że to
skutkiem
działania
oskarżonego
spowodowane
zostały
obrażenia ciała
pokrzywdzonego
skutkujące jego
zgonem.
Obrońca
oskarżonego
wskazał przy tym
podstawy swego
stanowiska, z
którym jednak
zgodzić się nie
można było.

Odnosząc się
wpierw do
zarzutu
dotyczącego
naruszenia
art.410 k.p.k.
to przypomnieć
należy, że
przepis ten
określa
podstawę
dowodową
wyroku
stanowiąc, iż
może nią być
tylko całokształt
okoliczności
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej. Sąd
bowiem
rozstrzyga w
sprawie,
przyjmując za
podstawę swej
decyzji
całokształt
okoliczności, ale
tylko tych, które

zostały ujawnione w toku rozprawy głównej. Istotnym przy tym jest, że „Stosownie do treści art.410 k.p.k. sąd rozstrzygając w sprawie za podstawę swojego orzeczenia powinien przyjmować całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Stąd też przedmiotem jego rozważań muszą być wszystkie dowody i wynikające z nich okoliczności - istotne dla rozstrzygnięcia nie tylko o sprawstwie, winie czy kwalifikacji prawnej, przypisanego oskarżonemu czynu, ale również o wymierzonej wobec niego karze.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2008 roku). Tak z treści zarzutów dotyczących obrazu

przepisów
postępowania
jak i z treści
ich uzasadnienia
nie wynika by,
zdaniem
apelanta, Sąd
I Instancji za
podstawę swego
orzeczenia
przyjął dowody
nie ujawnione w
toku rozprawy
głównej lub też
by przedmiotem
rozważań tego
Sądu nie były
wszystkie istotne
dowody lecz w
tym zakresie
należy wskazać,
że „Wymóg
orzekania na
podstawie
całokształtu
okoliczności
ujawnionych w
toku przewodu
sądowego nie
oznacza
bynajmniej, że
na sądzie
orzekającym
cięży
bezwzględny
obowiązek
przywoływania i
wypowiadania
się odnośnie
wszystkich bez
wyjątku
dowodów”
Sądu
Najwyższego z
dnia 19 stycznia
2012 roku).
Powyższe już
wykazuje
niezasadność
postawionego

przez
odwołującego się
obrońcę
oskarżonego
zarzutu
naruszenia przez
Sąd Okręgowy
art.410 k.p.k.
Stwierdzić
wyraźnie należy,
że instancyjna
kontrola
przedmiotowej
sprawy nie
wykazała by
Sąd I Instancji
za podstawę
skarżonego
wyroku przyjął
to, co w
trakcie rozprawy
głównej nie
zostało
ujawnione lub
też by nie
odniósł się do
wszystkich
istotnych
dowodów.

Odnosząc się
do argumentacji
obrońcy
oskarżonego
mającej
wykazać, iż w
sprawie
przedmiotowej
przy ocenie
dowodów
naruszono
normę art.7
k.p.k. zauważyć
należy, iż, w
ocenie Sądu
Odwoławczego,
argumentacja ta
nie jest takiego
rodzaju i nie
przyczyniła ona

takich okoliczności, które mogłyby podważać prawidłowe oceny Sądu Orzekającego. W tym zakresie zważono, iż zarzut obrazy art.7 k.p.k. może być tylko wtedy skuteczny, gdyby przyjmowane oceny nie odpowiadały przesłankom logicznego rozumowania bądź wskazaniom doświadczenia życiowego czego skarżący w swym środowisku odwoławczym nie wykazał. Treść omawianych zarzutów i odpowiadające im uzasadnienie apelacji sprowadzają się do zanegowania ocen Sądu Orzekającego i nie wskazują jakich to konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd I Instancji. Z treści tych

zarzutów
wynika, iż
kwestionowana
jest
prawidłowość
dania wiary
określonej
grupie dowodów
we wskazanym
zakresie i
odmówienie
tego przymiotu
innym. Taki
stan rzeczy nie
wykazuje, by w
przedmiotowej
sprawie
rzeczywiście
doszło do
naruszenia
zasady
swobodnej
oceny dowodów,
gdyż sama
odmienność
przekonania
obrońcy o
wiarygodności
lub jej braku
określonego
dowodu nie
uzasadnia
obrazy art.7
k.p.k. W ocenie
Sądu
Odwoławczego
instancyjna
kontrola
skarżonego
orzeczenia
pozwala
stwierdzić, iż
ocena materiału
dowodowego
dokonana
została z
uwzględnieniem
reguł
sformułowanych
w art.7 k.p.k.

i zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Tym samym nie można było uznać, iż rację mają apelujący obrońca oskarżonego podnosząc, iż ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Okręgowy nie była prawidłowa. Słusznym wydaje się być w tym miejscu przypomnienie tego, co stwierdził w swym wyroku z dnia 14 grudnia 2006 roku Sąd Apelacyjny we Wrocławiu przyjmując, że „Nie wystarczy wskazanie w skardze apelacyjnej na fakt, że wśród świadków są też tacy, którzy nie potwierdzają wersji ustalonej przez sąd lub wręcz jej przeczą, i

przedstawienie
w oparciu o
tak selektywnie
zestawione
dowody
alternatywnej
wersji
możliwego
przebiegu
zdarzenia.
Zarzut będzie
bowiem
skuteczny wtedy
dopiero, gdy
formułujący go
wykaże lub w
wysokim
stopniu
uwiarygodni, że
ocena dowodów
dokonana przez
sąd meriti jest
błędna, że sąd
ten niesłusznie
odrzuca dowody
zasługujące na
wiarę
pozwalającą na
wierną i
prawdziwą
rekonstrukcję
zdarzeń
stanowiących
przedmiot
postępowania, i
jednocześnie,
gdy skarżący
wykaże, na czym
polegały
popelnione
przez Sąd meriti
błędy w ocenie
dowodów.”.

W ocenie Sądu
II Instancji Sąd
Okręgowy
oceniając
dowody
przeprowadzone

w sprawie, a w tym wyjaśnienia oskarżonych, nie naruszył zasad oceny dowodów określonych w art.7 k.p.k. Dla wykazania powyższego przy uwzględnieniu treści omawianych zarzutów i ich uzasadnienia, a przede wszystkim biorąc pod uwagę stanowisko Sądu Orzekającego wyrażone w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia (k-321v-324v) w pełni uprawnionym jest odwołanie się do wskazanej argumentacji. Jest ona pełna, adekwatna i w swej treści zawiera wszystko to, co było konieczne dla wykazania sprawstwa oskarżonego. Akceptacja tej argumentacji pozwala Sądowi Odwoławczemu uczynić ją własną, co sprawia, że nie jest koniecznym wskazywanie podstaw uznania, iż Sąd

Okręgowy
oceniając
dowody nie
naruszył art.7
k.p.k. bowiem
w istocie rzeczy
należałoby
zaprezentowane
argumenty i
oceny
powtórzyć. To
miało wpływ na
zakres
uzasadnienia
Sądu
Odwoławczego
przy czym
wsparto się
stanowiskiem
Sądu
Najwyższego
wyrażonym w
wyroku z dnia
23 stycznia 2018
roku, w którym
przyjęto, iż
„Stopień
szczegółowości
uzasadnienia
wyroku zależny
jest od treści
środka
odwoławczego,
w szczególności
od tego, jak
dalece wywody
skarżącego
poparte są
odwołaniem się
do materiału
dowodowego
oraz jak szeroka
jest
argumentacja
związana z
zagadnieniami
prawnymi, w
przypadku
postawienia
orzeczeniu

zarzutów
wymagających
tego rodzaju
umotywowania.”
w połączeniu z
tezą określoną
postanowieniem
Sądu
Najwyższego z
dnia 27 kwietnia
2017 roku gdzie
uznano, że
„Stopień
szczegółowości
rozważań sądu
odwoławczego
uzależniony jest
od jakości
wywodów
zawartych w
uzasadnieniu
wyroku sądu
pierwszej
instancji oraz
we wniesionym
środku
odwoławczym i
w zależności od
tych czynników
może przybierać
formę mniej
lub bardziej
rozbudowanego
wywodu. Jeżeli
zatem sąd
odwoławczy,
podziela w pełni
dokonaną przez
sąd I instancji
ocenę dowodów
i kwalifikację
prawną czynu,
może zaniechać
w uzasadnieniu
swojego wyroku
szczegółowego
odnoszenia się
do zarzutów
apelacji, bowiem
byłoby to

zbędnym
powtórzeniem
argumentacji
tego sądu.”.

Przy
uwzględnieniu
powyższego
wystarczającym
będzie
stwierdzenie, że
apelant
motywuując
oceniane zarzuty
nie podał takich
okoliczności,
które mogłyby
podważyć
prawidłowe
oceny Sądu
Orzekającego
wskazanych
precyzyjnie
dowodów.

Zauważyć przy
tym należy,
iż odwołujący
się kwestionując
przyjętą przez
Sąd orzekający
ocenę dowodów
odniósł się nie
do całokształtu
wniosków
wynikających z
przeprowadzonych
dowodów lecz
skupił się na
fragmentach
dowodów, na
ich części. Już
to wykazuje
słuszność
nieuwzględnienia
takiej
argumentacji.
Sąd Orzekający
oceniając
dowody
wskazane jako

podstawa
ustaleń
faktycznych
uczynił to
prawidłowo,
powiązał je z
pozostałym
materiałem
dowodowym, a
stanowisko swe
obszernie
uzasadnił. To
pozwala Sądowi
Odwoławczemu,
jak to już
wskazano,
odwołać się do
tej motywacji
czyniąc ją
własną, co
sprawia, że nie
jest koniecznym
jej powtarzanie.
W ocenie Sądu
II Instancji
podniesione
przez
odwołującego się
argumenty nie
są tego rodzaju
i nie mają takiej
wymowy by
mogły podważyć
to, co wynika ze
stanowiska Sądu
Okręgowego.

Dodać do
powyższego
można, iż Sąd
I Instancji po
prawidłowym
przeprowadzeniu
przewodu
sądowego
podał
zgromadzony
materiał
dowodowy w
zakresie

mającym
związek z
działaniami
oskarżonego
analizie, a tok
swego
rozumowania
przedstawił w
przekonującym
uzasadnieniu.
Na podstawie
dowodów
zebranych w
sprawie Sąd I
Instancji
poczynił
prawidłowe
ustalenia
faktyczne, które
stały się
następnie
podstawą
ustaleń w
zakresie
sprawstwa,
które znalazły
swoją wyraz w
treści
skarżonego
orzeczenia.
Instancyjna jego
kontrola
pozwala
stwierdzić, iż
ocena materiału
dowodowego
będącego
podstawą tych
ustaleń
dokonana
została z
uwzględnieniem
reguł
sformułowanych
w art.7 k.p.k.
i zgodna jest z
zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz

wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
nie zawiera
błędów
faktycznych lub
logicznych. W
ocenie Sądu
Odwoławczego
apelacja obrońcy
oskarżonego nie
przytoczyła
takich
okoliczności,
które mogłyby
podważać
prawidłowe
oceny Sądu I
Instancji. Jest
przecież tak,
że omawiane
zarzuty byłyby
skuteczne tylko
wówczas, gdyby
oceny i wnioski
Sądu
Orzekającego
sprzeczne byłyby
z zasadami
logicznego
rozumowania
bądź gdyby
przeciwstawiało
się im
doświadczenie
życiowe, a tego
skarżący w swym
środku
odwoławczym
nie wykazał
ani też nie
uprawdopodobnił.
Treść
omawianych
zarzutów i ich
uzasadnienie
sprowadzają się
do negowania
ocen i ustaleń

Sądu
Orzekającego i
nie wskazują
jakich to
konkretnych
uchybień w
zakresie
logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego
dopuścił się
ten Sąd. Samo
przeciwstawienie
się przyjętym
ocenom i
wyrażenie
odmiennego
poglądu nie
może prowadzić
do wniosku
o naruszeniu
zasad oceny
dowodów.
Zauważyć przy
tym należy,
iż apelant, w
swej istocie,
uzasadniając
podniesione
zarzuty odwołał
się do tego
samego
materiału
dowodowego,
który dla Sądu
Orzekającego
stał się podstawą
poczynienia
ustaleń
faktycznych
jednocześnie nie
wykazał by Sąd I
Instancji
oceniając tą
część materiału
dowodowego
uczynił to z
obrazą art.7
k.p.k. Takie

stanowisko nie mogło zyskać akceptacji Sądu Odwoławczego. Nie wskazano bowiem w omawianych zarzutach i apelacji oskarżonego podstaw, które miałyby przekonywać, że prawidłowym byłoby przyjęcie innej niż uczynił to Sąd Orzekający oceny dowodów przyjętych za podstawę poczynionych ustaleń faktycznych.

Treść omawianych zarzutów i apelacji obrońcy oskarżonego dowodzą, że apelant zebrany w sprawie materiał dowodowy potraktował wybiórczo eksponując te jego fragmenty, które, jego zdaniem, zgodne są z podniesionymi zarzutami.

Apelujący nie wykazał by w tym zakresie tok rozumowania Sądu I Instancji dotknięty był błędem natury

logicznej oraz by
wystąpił
jakikolwiek błąd
w toku
rozumowania.

Nie wykazano
także by Sąd I
Instancji
oceniając
dowody, którym
odmówił wiary i
dowody, którym
przyznał
przymiot
wiarygodności
przekroczył
granice
swobodnej
oceny dowodów
(art.7 k.p.k.).
W tej sytuacji
stanowisko Sądu
I Instancji
zyskuje
akceptację Sądu
II Instancji.

Reasumując
powyższe
stwierdzić
należało, iż nie
ma racji obrońca
oskarżonego
zarzucając
Sądowi
Okręgowemu
naruszenie art.7
k.p.k. w trakcie
oceny
przeprowadzonych
dowodów.

Zdaniem Sądu
Odwoławczego
Sąd Okręgowy
prawidłowo
ocenił
przeprowadzone
przez siebie
dowody, ocena
ta jest wolna od

dowolności, jest ocena swobodną i jej przyjęcie nie było skutkiem naruszenia zasad logiki i prawidłowego rozumowania. Zwrócić uwagę nadto należało na to, a wręcz należy to wyeksponować, że Sąd I Instancji oceniając dowody uczynił to z uwzględnieniem ich wszystkich, a inaczej rzecz określając uczynił to uwzględniając całość materiału dowodowego. Inaczej postąpił obrońca oskarżonego, który materiał dowody potraktował wybiórczo, a motywując omawiany zarzut odwołał się do fragmentów dowodów, a inne pominął. Takie postąpienie nie mogło zostać zaakceptowane bowiem stoi w sprzeczności z treścią art.410 k.p.k.

Uwzględniając to, że instancyjna

kontrola
skarżonego
orzeczenia nie
dała podstaw
do stwierdzenia
by w sprawie
przedmiotowej,
przy ocenie
przeprowadzonych
dowodów,
naruszony został
art.7 k.p.k. to w
dalszej
kolejności
wskazać należy,
iż nie ma
racji odwołujący
się obrońca
oskarżonego
podający, iż przy
rozstrzygnięciu
sprawy
niniejszej doszło
do naruszenia
normy
określonej w
§2 art.5 k.p.k.
W tym zakresie
wskazać należy,
że w sprawie
przedmiotowej
nie istnieją
okoliczności
wymagające
stosowania
wskazanego
przepisu
postępowania.
W tym zakresie
przypomnieć
należy, iż w
sytuacji gdy
istotne dla
sprawy ustalenia
faktyczne mogą
być poczynione
w sposób pewny,
to jest bez
wypełniania
rozumowania

niekorzystnymi dla oskarżonego domniemaniami, a zależne jest ono od dania wiary lub odmówienia wiary tej czy innej grupie dowodów to Sąd nie może uchylić się od oceny przeprowadzonych dowodów, odwołując się do zasady in dubio pro reo. Odwołanie się do §2 art.5 k.p.k. nie może zatem stanowić wyrazu bezradności decyzyjnej sądu w sytuacji, w której winien on zdecydować się na danie wiary temu lub innemu dowodowi, przy jednoczesnym odmówieniu wiary innemu dowodowi, jeśli tylko obdarzenie zaufaniem jednego z dowodów prowadzi do stanowczych wniosków, co do przebiegu wydarzeń istotnych z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego. Zauważyć nadto należy, iż

złamanie
dyrektywy
zawartej w
art.5§2 k.p.k.
nie występuje w
sytuacji, w której
sąd dokonując
oceny dwóch
przeciwstawnych
wersji
dowodowych,
wybiera jedną z
nich, należycie,
stosownie do
wymogów art.7
k.p.k. i art.410
k.p.k., ten to
wybór
uzasadniając. O
naruszeniu
powołanego
przepisu można
by mówić
dopiero wtedy,
gdyby sąd
orzekający
powziął
wątpliwości, co
do treści ustaleń
faktycznych i
mimo braku
możliwości
dowodowych
prowadzących
do ich usunięcia
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego,
bądź wówczas,
gdyby takie
wątpliwości
powinien był
powziąć.
Mówiąc inaczej
Sąd jest
zobowiązany
stosować
dyrektywę
wynikającą z
art.5§2 k.p.k.

gdy na
podstawie
przeprowadzonych
dowodów
ocenionych
zgodnie z art.7
k.p.k. również
możliwe są
więcej niż jedna
wersja
wydarzeń.

Przepis ten, co
należy
podkreślić, nie
jest podstawą
oceny dowodów
i jego
zastosowanie
zyskuje na
aktualności
dopiero po
dokonanej
ocenie dowodów
zebranych w
sprawie.

Poczynienie
powyższych
uwag było
konieczne z
uwagi na treść
podniesionego w
apelacji obrońcy
zarzutu. Nie
mógł on zyskać
akceptacji Sądu
Odwoławczego.

Pisemne
motywy
zaskarżonego
wyroku
jednoznacznie
przekonują, iż
w sprawie nie
występują
podstawy do
stosowania
art.5§2 k.p.k.
Sąd Okręgowy
dokonał

jednoznacznej
oceny dowodów
i w tej sytuacji
nie można
twierdzić, iż w
sprawie
występują
jakikolwiek
wątpliwości
wymagające
stosowania
art.5§2 k.p.k.
bowiem dzięki
poczynionej
przez Sąd
Orzekający
ocenie w sprawie
nie występują
więcej niż jedna
wersje
wydarzeń.

W powyższym
zakresie można
dodać, iż zasada
swobodnej
oceny dowodów
oznacza wolność
wewnętrznego
przekonania
sądu jako organu
procesowego w
kwestii oceny
dowodów i
wyciągania z
nich
racjonalnych
wniosków, a tym
samym wolność
od
schematycznych
skrepowań w
tym zakresie.
Przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje

pod ochroną
prawa
procesowego,
gdy jest
poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości
okoliczności
sprawy w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego
oraz, gdy jest
wyczerpująco i
logicznie, z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku. Przy
uwzględnieniu
powyższego
zgodzić należy
się z
stanowiskiem
wyrażanym w
wielu
orzeczeniach
Sądu
Najwyższego
stwierdzającego,
iż ustalenia
faktyczne
wyroku nie
wykraczają poza
ramy swobodnej

oceny dowodów,
gdy poczynione
zostały na
podstawie
wszechstronnej
analizy
przeprowadzonych
dowodów,
których ocena
nie wykazuje
błędów natury
faktycznej czy
logicznej,
zgodna jest ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
prowadzi do
sędziowskiego
przekonania,
odzwierciedleniem
którego powinno
być
uzasadnienie
orzeczenia. Poza
powyższym
zwrócić trzeba
uwagę także na
to, że, jak się
wydaje, obrońca
oskarżonego
stawiając zarzut
naruszenia przez
Sąd Orzekający
treści art.5§2
k.p.k. w swej
istocie miał na
uwadze, o czym
przekonuje treść
uzasadnienia
apelacji, nie tą
normę prawa
procesowego
lecz to, że
dokonano
niewłaściwej
oceny dowodów.
Gdyby bowiem
rzecz miała

przedstawiać się
inaczej to
przecież apelant,
jako
profesjonalny
podmiot,
wskazałby,
przynajmniej
przykładowo,
wątpliwości
rozstrzygnięte
na niekorzyść
oskarżonego,
które to
wątpliwości
podstawę swą
miały w dwóch
przeciwstawnych
dowodach
ocenionych jako
wiarygodne, co
prowadzić
musiało do
istnienia dwóch
równoprawnych
wersji. Tak się
jednak nie stało.

Obrońca
oskarżonego
zarzucił również,
iż sporządzone
w sprawie
przedmiotowej
uzasadnienie
zredagowane
zostało z obrazą
przepisu
postępowania.
W tym zakresie
stwierdzić
należało, iż Sąd
II Instancji
akceptuje
przedstawioną
przez Sąd
Okręgowy w
sporządzonym
uzasadnieniu
argumentację

oraz sposób jej sformułowania.

Pisemne motywy skarżonego orzeczenia dowodzą, że w ich treści nie występują dyskwalifikujące je mankamenty.

W tym zakresie wzięto pod uwagę to, że nawet gdyby przyjąć, że stanowisko Sądu Orzekającego nie w pełni czyni zadość wymaganiom stawianym uzasadnieniu orzeczenia określonym w art.424§1 k.p.k. to nie może taki stan rzeczy prowadzić do podważenia zasadności zaskarżonego wyroku. Jest bowiem tak, że uzasadnienie wyroku sporządzane jest po jego wydaniu i z tej racji nie może mieć ono wpływu na jego treść albowiem na treść dokumentu sporządzanego wcześniej (wyrok) nie ma wpływu dokument sporządzany

później
(uzasadnienie).
Nie jest
koniecznym
przedstawianie
argumentacji
odnoszącej się
do skutków
wadliwie
sporządzonego
uzasadnienia i w
skrótce można
podać, że
uzasadnienie
wyroku
sporządzone z
uchybień
przepisowi
art.424§1 k.p.k.
tylko wówczas
prowadzić może
do innego niż
przyjęto
rozstrzygnięcia
jeśli
uniemożliwiło
ono stronom
odniesienie się
do podstaw
kwestionowanego
wyroku i
dokonanie jego
instancyjnej
kontroli.
Odnosząc się
do pierwszej
wskazanej
powyżej sytuacji
to zauważyć
należy, iż w
sprawie ona nie
występuje, a
wystarczającym
będzie
wskazanie na
treść
rozpoznawanej
apelacji i jej
argumentację.
Nie można więc

było twierdzić,
że strona miała
wyłączoną
możliwość
dokonania
kontroli
rozumowania
Sądu I Instancji.
W ocenie Sądu
Odwoławczego i
instancyjna
kontrola w
przedmiotowej
sprawie
skutkiem
ocenianej treści
uzasadnienia
wyłączona nie
była. Tak jak
i apelant tak i
Sąd II Instancji
mógł zapoznać
się z tokiem
rozumowania
Sądu
Okręgowego i
dokonać
instancyjnej
kontroli
słuszności
kwestionowanego
wyroku.
Powyższe
uzupełnić należy
o stwierdzenie,
że instancyjna
kontrola nie
polega wyłącznie
na zapoznaniu
się z
uzasadnieniem
wyroku i do
tej czynności
nie ogranicza
się. Wyraźnie
stwierdzić
należy, iż w
trakcie
instancyjnej
kontroli Sąd II

Instancji
zapoznaje się z
aktami sprawy,
zebranymi w
niej i
przeprowadzonymi
na rozprawach
dowodami i to
ten materiał
w połączeniu,
co oczywiste,
z uzasadnieniem
jest podstawą
instancyjnej
kontroli. Nie
będzie
nadużyciem
stwierdzenie, że
najistotniejszym
w jej trakcie
jest zapoznanie
się z materiałem
dowodowym
bowiem w
pisemnych
motywach
wyroku sąd
je sporządzający
nie ma
obowiązku
powoływania się
bez wyjątku
na wszystkie
dowody i nie
jest obowiązany
do wszystkich
z nich odnosić
się, co nie
zmieniania
faktu, że z
tymi innymi
dowodami
również
zapoznał się.
Instancyjna
kontrola polega
właśnie na
zapoznaniu się z
całością sprawy i
na tej podstawie

dokonanie oceny
o słuszności
wydanego
wyroku.
Stanowisko
Sądu
Odwoławczego
byłoby niepełne
gdyby nie
wskazać, co przy
rozpoznaniu
apelacji
obrońców
oskarżonych
również było
wzięte pod
uwagę, że
określone
orzeczenie może
zostać ocenione
jako słuszne
nawet w sytuacji,
gdy przy jego
motywowaniu
wskazano
niepełne czy
też niewłaściwe
tej motywacji
podstawy.

Sąd II Instancji
szczegółowo
zapoznał się ze
sporządzonym w
przedmiotowej
sprawie
uzasadnieniem i
nie stwierdził w
nim uchybień,
które mogłyby
być ocenione
jako je
dyskwalifikujące,
co skutkowało
stwierdzeniem
braku istnienia
podstaw,
pomijając
formalne ku
temu podstawy

<p>(art.455a k.p.k.), do uchylenia kwestionowanego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, a alternatywnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd I Instancji rozpoznając przedmiotową sprawę, a następnie dokonując oceny przeprowadzonych dowodów nie naruszył wskazanych przez odwołującego się obrońcę oskarżonego przepisów prawa procesowego. Respektowanie</p>		

<p>zasad kierujących przeprowadzaniem dowodów, a następnie ich oceną doprowadziło do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych.</p>			
<p>2</p>	<p>Rażąca niewspółmierność kary polegająca na wymierzeniu oskarżonemu kary 14 lat pozbawienia wolności, podczas gdy uwzględnienie wszystkich okoliczności sprawy, a także warunków i właściwości osobistych oskarżonego winno prowadzić do wniosku, że wymierzona oskarżonemu kara jest rażąco nieadekwatna i niewspółmierna.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W ocenie Sądu Odwoławczego</p>			

wysokość kary
wymierzonej
oskarżonemu za
czyn mu
przypisany
ustalono przy
uwzględnieniu
dyrektyw jej
wymiaru
określonych w
art.53 k.k. Kara
ta z uwagi na
swą wysokość
spełnia stawiane
przed nią
zadania w
zakresie
prewencji
szczególnej i
ogólnej. Tym
samym
osiągnięte
zostają jedne z
najistotniejszych
elementów kary
polegające na jej
odstraszającym
oddziaływaniu,
oddziaływaniu
mającym wpływ
zarówno na
oskarżonego jak
i na środowisko,
w którym żyje
i do którego
wróci po odbyciu
przez niego kary.
W przekonaniu
Sądu II Instancji
wysokość
orzeczonej
wobec
oskarżonego
kary
pozbawienia
wolności
spowoduje, że
zrozumie on
naganność
swego

postępowania
oraz spowoduje,
że przyjmie
do siebie, że
zachowania
jakie
doprowadziły go
do postawienia
mu określonego
oskarżeniem
zarzutu zawsze
niosą za sobą
stosowną
represję karną.
Wysokość kary
unaoczni
również
oskarżonemu, że
zachowania jego
będące
przedmiotem
rozpoznania w
niniejszej
sprawie nie
są akceptowane
przez
społeczeństwo
ani adekwatne
do stawianych
przez nie
wymagań. W
przekonaniu
Sądu
Odwoławczego
kara
wymierzona
oskarżonemu
spowoduje, że
zmieni on swoje
postępowanie
znając jego
konsekwencje i
w przyszłości nie
będzie wchodzić
w konflikt z
prawem. Tym
samym
osiągnięte
zostaną
wychowawcze i

zapobiegawcze
cele kary. W
ocenie Sądu
Apelacyjnego
kara określona
wobec
oskarżonego, z
uwagi na swą
wysokość,
odpowiada
stopniowi jego
zawinienia. W
tym zakresie
wzięto pod
uwagę sposób
działania
oskarżonego
oraz dobro
prawnie
chronione, w
które godził.

Zgodnie z
art.53§1 k.k. sąd
wymierza karę
według swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę.
Tak więc Sądowi
I Instancji
ustawodawca
pozostawił
swobodę w
kształtowaniu
indywidualnego
wymiaru kary,
co jest jedną
z konsekwencji
realizowanej
jedynie przed
sądem zasady
bezpośredniości.
Sąd odwoławczy
jedynie wówczas
ma podstawy
do ingerencji
w tę część
zaskarżonego

wyroku, kiedy stwierdzi, że orzeczona kara jest niewspółmierna do wszelkich występujących w sprawie okoliczności przy czym niewspółmierność ta wystąpić musi w stopniu rażącym. Do postawienia takiego wniosku w niniejszej sprawie podstaw nie ma. Oskarżonemu wymierzono karę czternastu lat pozbawienia wolności. Wymierzając taką karę, jak to wynika z pisemnych motywów wyroku, Sąd Okręgowy miał na uwadze tak okoliczności łagodzące jak i obciążające, a kierując się dyrektywami jej wymiaru zachował właściwy umiar dzięki czemu wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jawi się jako słuszna i sprawiedliwa. W tej sytuacji nie można było

przyjąć, iż
wysokość tej
kary razi swą
surowością.

Sąd I Instancji
ma ustawowo
zagwarantowaną
swobodę w
kształtowaniu
wymiaru kary
rolą zaś sądu
odwoławczego
jest kontrola czy
granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego
stanowiącego
zasadę
sądowego
wymiaru kary
nie zostały
przekroczone w
rozmiarach nie
dających się
zaakceptować.

W ramach
prowadzonego
postępowania
odwoławczego
ingerencja sądu
odwoławczego w
zakresie
wysokości kary
i sposobu jej
ukształtowania
możliwa jest
tylko wówczas,
gdy stwierdzone
zostanie, że ma
ona charakter
rażąco
niewspółmierny.

Rażąca
niewspółmierność
kary zachodzi
wtedy, gdy na
podstawie
ujawnionych

okoliczności,
które mają
zasadniczy
wpływ na
wymiar kary
można byłoby
przyjąć, iż
zachodziłaby
wyraźna różnica
pomiędzy karą
wymierzoną
przez sąd
pierwszej
instancji, a karą,
jaką należałoby
wymierzyć w
instancji
odwoławczej
przy
zastosowaniu
dyrektyw jej
wymiaru.
Istotnym jest,
że nie chodzi
tu o każdą
ewentualną
różnicę w
ocenach, co
do wymiaru
kary ale o
różnicę ocen
tak zasadniczej
natury, iż karę
wymierzoną
przez sąd
pierwszej
instancji można
byłoby nazwać
karą rażąco
niewspółmierną,
co oznacza
niewspółmierność
w stopniu nie
dającym się
zaakceptować.
Kara rażąco
niewspółmierna
jest taką karą,
której wysokość
i sposób

ukształtowania
ustalono
wprawdzie w
granicach
ustawowego
zagrożenia to
jednak nie
uwzględniono
we właściwy
sposób dyrektyw
ustalania jej
wysokości.

Odnosząc
powyższe na
grunt niniejszej
sprawy
jednoznacznie
stwierdzić
należy, iż karze
wymierzonej
oskarżonemu
nie można
przypisać waloru
rażącej
niewspółmierności.

Stanowisko
powyższe
znajduje swe
potwierdzenie w
dowodach
zebranych w
toku
rozpoznania
sprawy i
wnioskach zeń
wynikających.
Sąd I Instancji
dostrzegł i
właściwie ocenił
wszelkie
okoliczności
mające wpływ
na ustalenie
wysokości kary
pozbawienia
wolności. Taki
stan rzeczy
sprawia, że kara
wymierzona

oskarżonemu
spełnia stawiane
przed nią cele w
zakresie
prewencji
indywidualnej
oraz pomocna
będzie w
procesie jego
resocjalizacji. W
ocenie Sądu
Odwoławczego
wysokość kary
określonej
wobec
oskarżonego
realizuje także
stawiane przed
nią cele w
zakresie
kształtowania
prawnej
świadomości
społeczeństwa.

Akceptując
wymiar kary
pozbawienia
wolności
wymierzonej
oskarżonemu
przed Sądem
I instancji Sąd
Odwoławczy
uwzględnił
wskazane w
art.53 k.k.
okoliczności
mające wpływ
na jej wymiar.
Zdaniem Sądu II
Instancji
orzeczona wobec
oskarżonego
kara ustalona
została w
prawidłowym
wymiarze
ponieważ
popelnione

przez niego
przestępstwo
charakteryzuje
się wysokim
stopniem
społecznej
szkodliwości, co
w połączeniu
z motywacją
oskarżonego,
formą i postacią
jego winy oraz
okolicznościami
należącymi do
strony
podmiotowej
uprawnia
uznanie, iż
wymiar
orzeczonej
wobec
oskarżonego
kary jest
prawidłowy.
Mając na
uwadze
powyższe
okoliczności i
biorąc pod
uwagę ogólne
dyrektywy i
zasady wymiaru
kary mające swe
zastosowanie, co
do sprawców
czynów takich
jakie przypisano
oskarżonemu, a
także kierując
się zasadą
sprawiedliwości,
prewencji
ogólnej i
szczególnej Sąd
Odwoławczy w
konsekwencji
wzięcia pod
rozważenie
wszelkich
okoliczności

sprawy
niniejszej
mających
znaczenie dla
wymiaru kary
uznał, że
wysokość kary
pozbawienia
wolności
ustalona została
w prawidłowym
wymiarze. Kara
taka jest karą
dla oskarżonego
w subiektywnym
odczuciu surową
lecz
wymierzenie jej
w
przedmiotowej
sprawie jest
całkowicie
uzasadnione,
biorąc pod
uwagę
konieczność
odpłaty za
popelniony
przez
oskarżonego
czyn, kara ta
daje również
oskarżonemu
możliwość
odpokutowania,
zrozumienia
swojego
postępowania i
wyciągnięcia
wniosków. W tej
sprawie względ
na społeczne
oddziaływanie
tej kary również
przemawia za
tym, aby
wymierzyć
oskarżonemu
karę
pozbawienia

wolności w
przyjętej
wysokości.
Oskarżony
dopuścił się
popelnienia
przypisanego
mu czynu w
obciążających go
okolicznościach i
nie jest
koniecznym w
tym miejscu, za
poczynionymi w
sprawie
ustaleniami
faktycznymi,
ponowne ich
przyciążanie. To
w powiązaniu z
potrzebą
zaspokojenia
społecznego
poczucia
sprawiedliwości
przekonuje, że
kara
wymierzona
oskarżonemu
jest karą słuszną.
Zdaniem Sądu
Odwoławczego
kara
wymierzona
oskarżonemu ze
względu na swą
wysokość
zapewni
poczucie w
społeczeństwie,
że sprawcę za
popelniony czyn
spotkała
odpowiednia
represja, czego
nie wolno
pomijać przy
wymiarze kary.

Wniosek		
Wymierzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Złagodzenie kary nie było uzasadnione albowiem kara ta nie jest rażąco surowa, co umotywowano powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 24 sierpnia 2023 roku wydany w sprawie III K 258/22.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Uznanie, z przyczyn wskazanych w punkcie 3, zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego za niezasadne.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	

Zwiężle powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylecia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylecia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylecia umorzenia wskazanem	o i ze		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II i III	O wynagrodzeniu ustanowionego w sprawie obrońcy z urzędu oskarżonego	

orzeczone na podstawie §17.2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. O kosztach postępowania odwoławczego związanych z apelacją obrońcy oskarżonego orzeczono na podstawie art.634 k.p.k., art.633 k.p.k., art.626§1 k.p.k. i art.636§1 k.p.k., a opłatę wymierzono na podstawie art.2.1 pkt 6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

7. PODPIS

SSA Robert
Mąka SSA Jacek
Szreder SSA
Przemysław
Żmuda

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego V. Z..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 24 sierpnia 2023 roku wydany w sprawie III K 258/22.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana